

letskyede Himmel — oftest i Magsvejr og efter længere Tids rolig Sø. Det gælder da om at ryste Havblikks-Døsigheden af sig, før den første af Stormens Forridere kommer. Den kommer gerne som et pludseligt, lynsnart Stød, der afpresser Mastetovene en kort Jammertone og efterlader et fuldkomment Vindstille, en død, uhyggelig Tavshed over det nervøst urolige Vand. Men snart begynder Søen at syde, Folkene maa tilvejs for at beslaa de sidste Sejl, og Lemme og Luger maa forsvarligt skalkes, før det næste Stormbud melder sig i Horisonten med sit Følge af hvide Skumtoppe.

Ogsaa paa Stranden bliver der Travlhed . . . inde i de smaa lave Tangtags-Hytter, hvorfra der ligeledes spejdes efter Tegn i Sol og Maane, naar Fiskerne er paa Havet. Naar Katten begynder at mjave, og Vinden tuder gennem Skorstenen som en Hund, der lugter Lig, ses Konen hvert Øjeblik ude paa Dørflisen med Haanden over Panden. Gamle Mænd rokker ned til Havstokken ved deres Stave, kigger ud mod Kimmingen og mumler med sig selv. Som Flokke af mægtige Ørne sejler de første, mørke Smaaskyer højt og roligt henunder Himlen. Men snart stiger sværere Skymasser op over Horisonten. Det hele Hav er allerede et flyvende Skum, . . . og indsvøbt i en sortgraa Røgkappe kaster endelig Stormen sig ind over Land med en Vælde, der faar Kirketaarnene til at ryste.

Hansine sad om Aftenen inde hos sin Moder og vandt Garn ved Skæret fra et tyndt Talglys, der i de endnu korte Aftener maatte erstatte den hengemte Vinterlampe. Den lavloftede Bondestue var stadig lige uberørt af de omskiftelige Tider. Tintallerknerne under Loftet og de to indrammede Navneduge med Aars-tallet 1798, Armstolen ved Kakkelovnen og det øvrige, aarhundredgamle Udstyr — alt var bleven bevaret med en pietetsfuld Omhu, der efter Hansines Hjemkomst næsten havde faaet Karakteren af en Demonstration.

Kun et Sted manglede der noget. Bænkepladsen for Enden af Egebordet, hvor Anders Jørgen forhen havde siddet med et Par irrede Messingbriller paa sin Klumpnæse og stavet sig gennem „Bladet“, stod nu tom. Den gamle Mand var forrige Vinter ble-